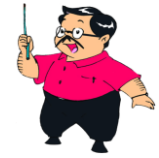

ให้อาหารสัตว์ในบ้าน..เป็น “เหตุรำคาญ” เจ้าพนักงานท้องถิ่นสั่งระงับได้ครับ !

โดย... ลุงเป็นธรรม
สายด่วนศาลปกครอง 1355

ส่วนที่ 1 ให้อาหารสัตว์แต่เดือดร้อนผู้อื่น “การให้...ที่ต้องระงับ”

การให้.. เป็นความเมตตาอารีของผู้ให้และผู้ให้ย่อมมีความสุขกับกุศลจิตนั้นครับ !!

แต่ทว่า..ถ้าการให้ความเมตตาต่อสิ่งมีชีวิตหนึ่ง แล้วเกิดผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตอื่น...ผู้ให้ก็ต้องระวัง เพราะทุกสรรพสิ่งมีชีวิตบนโลกกลม ๆ โลกนี้ จำเป็นต้องอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดี ให้เกียรติ เคารพ สิทธิและหน้าที่ซึ่งกันและกันนั่นเองครับ

ดังเช่นอุทาหรณ์จากคดีปกครองที่ลุงเป็นธรรมนำมาให้ผู้อ่าน ได้ศึกษาวันนี้ครับ ...เป็นความเดือดร้อนรำคาญจากการ “ให้อาหารสัตว์” ในคดีนี้ คือ นกพิราบครับ... ทำให้เพื่อนบ้านและผู้อาศัยใกล้เคียงได้รับความเดือดร้อนจากกลิ่นของมูลและไรของนกพิราบซึ่งอาจเป็นพาหะนำโรคมานสู่คนได้

ในพื้นที่หลายแห่งทั้งในเขตเมืองหลวงของประเทศไทยหรือในตัวเมืองของจังหวัดต่าง ๆ เรามักจะเห็นฝูงนกพิราบจำนวนมาก บินวนเวียนรอกินอาหารจากผู้เมตตาหวานโปรยอาหาร... และนี่มิใช่สิ่งใหม่ครับ.. เพราะเรต่างก็ได้ได้รับรู้ปัญหามานานและต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันที่มีข่าวผ่านทางสื่อต่าง ๆ เมื่อไม่นานมานี้ว่า “... มีการเลี้ยงนกพิราบจำนวนมากในบ้าน ให้อาหารทุกวัน พื้นที่สกปรก อากาศมีขนนกปลิว สร้างความรำคาญให้กับเพื่อนบ้านจำนวนมาก...”

ลุงเป็นธรรมจำได้ครับว่า...เมื่อปี พ.ศ. 2554 ศาลปกครองสูงสุดท่าน ได้มีคำพิพากษาในคดีพิพาทเกี่ยวกับการให้อาหารนกพิราบในบริเวณบ้านพักอาศัย โดยเจ้าของบ้านนำเศษอาหารที่เหลือจากการเลี้ยงสุนัขไปโปรยไว้บริเวณบ้านและฝูงนกพิราบในบริเวณนั้นจำนวนมากบินมากินเศษอาหารเหลือดังกล่าวเป็นประจำ ก่อให้เกิดความสกปรกเลอะเทอะจากมูลนกส่งกลิ่นเหม็นรบกวนผู้อยู่อาศัยข้างเคียง และไรจากนกพิราบอาจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์พาหะนำโรคได้ ต่อมาผู้อำนวยการเขตกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จึงมีคำสั่งให้ยุติการให้อาหารแก่นกพิราบทั้งในและนอกอาคารหรือสถานที่สาธารณะ และให้ทำความสะอาดเก็บกวาดมูลสัตว์และเศษอาหารที่นำมาเลี้ยงสัตว์หรือนกพิราบทุกชนิดทั้งบนพื้น ริมรั้ว และฝาผนังรอบรั้วต่าง ๆ ไม่ให้มีเศษอาหารตกค้าง

ผู้ให้อาหารนกพิราบท่านนี้ เห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย .. ครับ

จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว..

ส่วนที่ 2 ให้อาหารสัตว์ในบ้าน..เป็น “เหตุรำคาญ” เจ้าพนักงานท้องถิ่นสั่งระงับได้ครับ !

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นชอบด้วยกฎหมายแล้วครับ

แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย..จึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดครับ (ถือเป็นสิทธิของคู่กรณี (ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดี ฯลฯ) ที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542)

โดยได้แย้งว่า ผู้อำนวยการเขตมีอำนาจห้ามการกระทำผิดเฉพาะในที่สาธารณะและสถานประกอบการของเอกชนเท่านั้นและผู้อำนาจเขตฯ ไม่ทำการค้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงเป็นการออกคำสั่งโดยปราศจากอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีฟังขึ้นหรือไม่ และ คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ครับ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดท่านรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าตนเองเป็นผู้นำเศษอาหารที่เหลือจากการเลี้ยงสุนัขมาโปรยบริเวณบ้านให้นกพิราบมากินเศษอาหารเพื่อเป็นการสังเคราะห์สัตว์ และเจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขตรวจสอบแล้วพบว่า บริเวณบ้านผู้ฟ้องคดีมีเศษอาหารตกค้างภายในบ้าน ซึ่งมีคอนฟัก 6-7 อัน โดยมีนกพิราบเกาะอยู่บนคอนจำนวนมาก และในขณะที่นกพิราบบินเข้าออกบ้านผู้ฟ้องคดีเพื่อกินเศษอาหาร ทำให้เกิดฝุ่นละอองฟุ้งกระจายพร้อมทั้งมีมูลนกและกลิ่นอับชื้นทั้งบริเวณบ้านของผู้ฟ้องคดีและละแวกใกล้เคียง

ศาลท่านจึงวินิจฉัยว่า พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เป็นกรณีที่เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อาศัยบริเวณใกล้เคียงกับบ้านผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535...ครับ

ดังนั้น ผู้อำนวยการเขต (ผู้ถูกฟ้องคดี) จึงมีอำนาจตามมาตรา 26 ออกคำสั่งห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีก่อเหตุรำคาญ พร้อมทั้งให้ระงับเหตุรำคาญได้ ไม่ว่าการกระทำนั้น ๆ จะอยู่ในที่สาธารณะหรือไม่

สำหรับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี...ว่าผู้อำนวยการเขต มีอำนาจห้ามการกระทำผิดเฉพาะในที่สาธารณะและสถานประกอบการของเอกชนเท่านั้น ศาลปกครองสูงสุดท่านวินิจฉัยว่า..ฟังไม่ขึ้น..ครับ และการออกคำสั่งของผู้อำนาจเขตเป็นการใช้อำนาจในการระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ไม่ใช่กรณีเพื่อการพบและยึดสิ่งของหรือบุคคล ฯลฯ จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกรรมาธิการค้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ...ครับ

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับเหตุรำคาญโดยการยุติการให้อาหารแก่นกพิราบจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 351/2553)

แม้ในทางกฎหมายได้กำหนด “แดนแห่งกรรมสิทธิ์” ให้เจ้าของที่ดินมีสิทธิใช้สอยประโยชน์ได้ทั้งเหนือพื้นดินและใต้พื้นดินในอาณาเขตของตนได้ก็ตาม แต่การใช้สอยประโยชน์ดังกล่าวย่อมกระทำไม่ได้เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย และไม่เป็นการรบกวนการใช้สิทธิของบุคคลอื่นด้วยครับ..เพราะหากการใช้สิทธิหรือการกระทำใด ๆ ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ เช่น กลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด อันเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อบุคคลอื่นหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าวก็ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเช่นกัน...ครับ...

ลุงเป็นธรรมชาติของฝากข้อคิดสักเล็กน้อยครับว่า ..การเป็นผู้ให้ นำสุขมาให้กับผู้ให้ครับ ..แต่จะสุขมากขึ้นถ้าการให้นั้นนำความสุขมาให้กับสังคมหรือผู้อื่นที่อยู่ร่วมหรืออาศัยอยู่บ้านใกล้เคียง ยิ่งกว่านั้นครับ...การให้ยังส่งพลังความสุขเหมือนแสงสว่างส่องไปในที่อื่น ๆ ให้สังคมสดใส สดชื่นด้วยนะครับ เพราะสิ่งสำคัญของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์อย่างมีความสุข คือ การให้ การแบ่งปัน .. การเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ถือเป็น การให้ที่ส่งผลให้เกิดความสงบสุขร่วมกันในทุกสังคม..ครับ

ส่วนที่ 3 “เหตุรำคาญ”...ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(1) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ่า หรือสถานที่อื่นใด ซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งขงมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษหรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(2) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(3) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละอองเขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ
